

— Какъ, ти? отъ кждѣ? питаше Огняновъ, който позна въ Муратлийски единъ другаринъ отъ четата тѣхна.

— Азъ?... Ами ти да бѣше, дѣ те виждамъ?! Ти ли си бе наистина, Кралічъ?

Кралічътъ се извърнж сепякто, озърнж се въ воденицата и къмъ дѣда Стояна, който неподвиженъ и загиналъ сѣ държеше ламбата прѣдъ тѣхъ.

— Дѣдо Стояне, духни свѣщъта и затвори вратата... Или не: ний да излѣземъ на вѣнъ. Отъ гърмежъ нѣма да се чуемъ.

Дѣдо Стоянъ трѣгнж на напѣдъ съ свѣщъта и притвори вратата задъ тѣхъ, като имъ издума:

— Хай поглъчете си вий всичко, а пѣкъ азъ щж си лѣгнж. Когато и вамъ се доспи, влѣзнѣте и лѣгнѣте си, както завърнете!

Долътъ бѣше съвършено въ мракъ, но отсѣщната урва бѣше добръ огрѣна отъ мѣсечината. Огняновъ и другарътъ му отидохж още по на тъмно, настанихж се възъ единъ голѣмъ камъкъ, край който извиваше и тихо шумѣше рѣката.

— Дай сега да се цалунемъ пакъ, братче, каза Огняновъ съ чувство.

Е, Кралічъ, кажи ми какъвъ чортъ? азъ те знаж въ Диярбекирскиятъ рай!

— Ами ти, Добре, още ли не си минжлъ на вжжето? изсмѣ се Бойчо.

Фамилиарността се въдвори между тѣхъ... Еднаквата сждба и страдания сближаватъ и най-чужди единъ другиму човѣци. А Бойчо и Муратлийски бѣхж вече братия по оржжие и по идеали.

— Е, казвай сега, подзе Муратлийски. Ти си отъ по-далечъ... за това ти иманъ първенство. Кога се завърнж отъ Диярбекиръ?

— Исканъ да кажешъ, кога бѣгахъ?

— Какъ? ти побѣгнж ли?